

ADVOKAT IZ LINKOLNA

Majkl Koneli

Preveo
Nikola Jordanov
■ Laguna ■

Naslov originala

Michael Connelly

THE LINCOLN LAWYER

Copyright © 2005 by Hieronymus, Inc.

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company (Inc.), New York, New York, USA. All rights reserved.

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ovu knjigu posvećujem
Danijelu F. Dejlju i Rodžeru O. Milsu*

Autor želi da zahvali sledećim osobama čiji su tekstovi pesama navedeni u ovoj knjizi: „To Live And Die in L.A.“, reči i muzika Quincy Jones III, Val Young i Tupac Shakur copyright © 1996 by Deep Technology Music, Music of Windswept and Songs of Universal, Inc., and Val Young Publishing. Used by permission. All rights reserved.

Nema strašnijeg klijenta od nevinog čoveka.

– Dž. Majkl Haler, advokat specijalista za krivičnu odbranu,
Los Anđeles, 1962.

PRVI DEO
PRETPROCESNA INTERVENCIJA

1.

Ponedjeljak, 7. mart

U oblasti Los Anđelesa nikada nećete udahnuti čistiji i oštrij vazduh od onoga iz Mohavske pustinje u poznu zimu. Sa sobom nosi ukus obećanja. Kad počne ovako da duva, volim da držim otvoren prozor u svojoj kancelariji. Malo je onih koji znaju za ovaj moj običaj, a jedan od njih je Fernando Valenzuela. Garant za kauciju, ne bacač u bejzbolu. Zvao me je kada sam ulazio u Lankaster na kalendarsku prozivku u devet sati. Mora da je čuo zvižduk vetra u mom mobilnom.

„Mik“, reče, „jutros si gore, na severu?“

„Trenutno“, rekoh i spustih prozor da ga bolje čujem. „Imaš nešto?“

„Da, imam nešto. Mislim da je ovo koncesioni igrač. Ali prvo pojavljivanje mu je u jedanaest. Hoćeš li stići da se vratiš do tada?“

Valenzuela ima kancelariju sa izlogom na Bulevaru Van Najs, nedaleko od administrativnog centra u kojem su i dve zgrade suda i zatvor Van Najs. Firma mu se zove *Garancije za kauciju Liberti*. Broj telefona, ispisan crvenim neonom na krovu njegove zgrade, vidi se iz vrlo dinamičnog krila na drugom spratu zatvora. Isti broj je crvenom bojom upisan na svakom zidu, pored svake javne govornice, u svim drugim zatvorskim odeljenjima.

Ovome se može dodati da mu je ime uvek na spisku ljudi kojima dajem poklone za Božić. Krajem godine svako od mene dobija konzervu zasoljenih oraha. Farmersku prazničnu mešavinu. Svaka je s trakom i mašnicom. Ali unutra nisu orasi. Samo keš. Na mom božićnom spisku mnogo je davalaca garancija za kauciju. Svaku božićnu mešavinu iz *Tapervera* jedem do sredine proleća. Otkako sam se razveo, ponekad samo to i večeram.

Pre nego što sam odgovorio na Valenzuelino pitanje, razmišljih o kalendarskoj prozivci koja me sada čeka. Klijent mi se zove Harold Kejsi. Ako su stranke koje čekaju na sudsku odluku popisane abecednim redom, komotno mogu da stignem na ročište u jedanaest sati u Van Najsu. Ali Ortonu Paelu je ovo poslednja godina kao sudiji. Posle toga ide u penziju. To znači da nije pod pritiskom potrebe za reizborom kao oni iz raznih klanova. Da demonstrira slobodu – ili možda iz nekog inata prema onima čiji je politički dužnik bio dvanaest godina – voli da menja redosled u sudnici. Predmete ponekad rešava abecednim redom, ponekad obrnutim abecednim redom, a ponekad prema datumu podnošenja zahteva. Ne znate kada će vas prozvati dok ne stignete tamo. Advokati ponekad drežde i duže od sata u Paelovoj sudnici. Sudiji to prija.

„Mislim da mogu da stignem do jedanaest“, rekoh, mada nisam bio siguran. „Kakav je to slučaj?“

„Tip mora da ima para kô blata. Adresa na Beverli Hilsu, a porodični advokat se odmah nacrtao ovde. Ovo je prava stvar, Mik. Ućorkirali su ga i odrapili mu pola milke, a advokat njegove majke došao je spreman da založi imanje u Malibuu kao osiguranje. Nije čak ni pokušavao da obori cenu. Izgleda da se ne brinu mnogo da će pobeći.“

„Zašto su ga ućorkirali?“, upitah.

Zadržao sam ravnodušan ton. Miris novca u vazduhu često dovodi do pomame za njim, ali dovoljno sam Božića zbrinjavao Valenzuelu da znam da je isključivo na mojoj udici. Mogu sebi da dozvolim da ostanem kul.

„Policija ga je za početak privela s prijavom za težak fizički napad, TTP, i pokušaj silovanja“, odgovori garant. „Okružni javni tužilac još nije podneo optužni akt, koliko znam.“

Policija obično pretera u krivičnoj prijavi. Važna je optužba koju konačno diže tužilac i podnosi sudu. Često viđam slučajeve koji počinju kao lav, a završavaju kao ovce. Slučaj koji ulazi u proceduru kao pokušaj silovanja i težak fizički napad s nanošenjem teških telesnih povreda može lako da se pokaže kao običan fizički napad. Ne bih se iznenadio i sumnjam da bi se to pretvorilo u koncesioni slučaj. Ipak, ako stignem do klijenta i ugovorim honorar na osnovu najavljene optužnice, niko neće moći da mi to zameri kad je tužilac kasnije ublaži.

„Znaš li nešto podrobnije?“, upitah.

„Pritvoren je noćas. Izgleda da ju je pokupio u baru, pa je stvar izmakla kontroli. Porodični advokat kaže da žena hoće samo da izvuče novac. Znaš, krivični postupak posle kojeg sledi građanska parnica. Ali nisam siguran u to. Prema onome što sam čuo, gadno je pretučena.“

„Kako se zove taj porodični advokat?“

„Ček' malo. Imam tu negde njegovu posetnicu.“

Gledao sam kroz prozor dok sam čekao da Valenzuela nađe poslovnu posetnicu. Od suda u Lankasteru delila su me dva minuta, a dvanaest od kalendarske prozivke. Bila su mi potrebna bar tri minuta da u međuvremenu razgovaram s klijentom i saopštim mu lošu vest.

„U redu, evo je“, reče Valenzuela. „Tip se zove g. Sesil S. Dobs. Iz Senčeri Sitija. Vidiš, rekoh ti. Novac.“

Valenzuela je bio u pravu. Ali nije mi adresa advokata u Senčeri Sitiju otkrivala bogatstvo. Ime je bilo ključno. Znao sam S. S. Dobsa po čuvenju i mislim da na celoj listi njegovih klijenata nije bilo više od jednog ili dva imena sa adresom izvan Bel Era ili Holmbi Hilsa. Ta vrsta klijenata vraća se kući na mesta gde se čini da zvezde noću silaze s neba na miropomazane.

„Kaži mi ime tog klijenta.“

„To bi bio Luis Ros Rulej.“

Spelovao je ime i zapisao sam ga u beležnicu.

„Gotovo kao točak u kockarnici, ali se izgovara Ru-*lej*“, reče on. „Dolaziš li, Mik?“

Pre nego što sam odgovorio, zapisao sam ime S. S. Dobs. Onda sam Valenzueli uzvratio pitanjem.

„Zašto ja?“, upitah. „Je li tražio mene? Ili si me predložio ti?“

U ovom slučaju morao sam da budem oprezan. Morao sam da pretpostavim da Dobs spada u advokate koji bi ne trepnuvši otišli u advokatsku komoru Kalifornije u slučaju da se namere na branioca-krivičara koji podmićuje garanta da mu namešta klijente. U stvari, počeo sam da se pitam nije li sve ovo provokativna akcija komore na koju je Valenzuela naseo. Nisam miljenik advokatske komore. Već su se interesovali za mene. Više nego jednom.

„Pitao sam Ruleja ima li advokata, znaš. Krivičnog advokata odbrane i odgovorio je da nema. Rekao sam mu za tebe. Nisam navaljivao. Samo sam rekao da si dobar. Diskretno, kapiraš?“

„Je li to bilo pre ili posle Dobsovog dolaska?“

„Pre. Rulej me je zvao jutros iz zatvora. Smestili su ga gore, u prolazno, pa je valjda video natpis. Dobs se pojavio kasnije. Rekao sam mu za tebe, objasnio ko si i šta si i mirno je to primio. Biće tamo u jedanaest. Videćeš kakav je.“

Poduže sam ćutao. Pitao sam se koliko smem da verujem Valenzueli. Advokat Dobsovog kalibra morao je imati svog čoveka. Ako to već nije njegov fah, imao bi stručnjaka za krivično procesno pravo u firmi ili bar u pripravnosti. Ali izgledalo je da Valenzuelina priča obara moju pretpostavku. Rulej mu se obratio goloruk. To mi je pokazivalo da u ovom slučaju ima više onoga što ne znam od onoga što znam.

„Hej, Mik, jesi li tamo?“, požuri me Valenzuela.

Odlučih se. Bila je to odluka zbog koje ću se vratiti Hesusu Menendezu i zbog koje ću zažaliti više nego jedanput. Ali u trenutku kada sam je doneo, bio je to još jedan izbor koji su mi nametnule nužnost i navika.

„Biću tamo“, rekoh. „Vidimo se u jedanaest.“

Spremao sam se da zatvorim telefon kada do mene opet stiže Valenzuelin glas.

„I postaraćeš se za mene, je li, Mik? Hoću da kažem, ako je ovo koncesija.“

Bio je to prvi put da se Valenzuela osigurava da ću mu se odužiti. Ovo ponovo podstaje moju paranoju i nagna me da pažljivo formulišem odgovor koji će zadovoljiti njega i advokatsku komoru – ako prisluškuju razgovor.

„Bez brige, Vale. Na mom si božićnom spisku.“

Zatvorio sam telefon pre nego što je stigao da kaže bilo šta više i rekao sam vozaču da me odveze na službeni ulaz sudnice. Prolaz kroz detektor metala tamo je kraći i brži, a obezbeđenje obično ne pravi smetnje advokatima – bar ne onim redovnim – koji koriste taj put da se prošvercuju i stignu u sud na vreme.

Dok sam razmišljao o Luisu Rosu Ruleju, tom slučaju, mogućnom bogatstvu i opasnostima koje me čekaju, ponovo sam spustio prozor da u poslednjem trenutku udahnem čist svež jutarnji vazduh. Još je nosio ukus obećanja.